katsus agga kurjaga tassuda. Sepärrast hoidsid ennast keik temma eest kõrwale, ja ei ühhegil olnud hea melega temmaga teggemist ja tüllitsemist. Agga mis kasso temmal sest olli? Et kuulge, kuida liig wihha temmale hirmsa nuhtlusse satis.

Temma kõrwas, oue tagga, ellas üks teine oiglane perremees, Lambi Hinrik, kellel joudo rohkeste kões olli, ja kelle kätte tõ hästi siggis. Sesamma Hinrik olli ükskord koggematta temma heinama kõrwast ühhe kare ossa niitnud, ja teinekord jälle temma lapse holetusse läbbi Tõnno mullikas mersa jänud, mis teisel hommikul murtud leiti. Sest temma nüüd hakkas ni kanget wihha omma naabre wasto kandma, et ei tedda sallinud koggoni ennam, waid keikipiddi tedda wih-

wihkas ja waewas, et teisel allati melehaigust olli. Peälegi olli temma üks kadde inimenne, ja ei sallind, et teise kässi hästi käis. Sest siis ta ellas ühtepuhku teisega ridus ja taplusses ja teggi tolle keiksugust kahjo. Põllud ollid neil ühheskous, agga ei Tõnno parrandand aeda, et agga willi pidi hästi teisele ärrasõdetama ja tallatama. Kül teine kõnnatas temmaga, kül kohhendas isse aeda, agga mis temma kiñni teggi, sedda kiskus Tõnno jälle melega mahha. Selleparrast läks siis Hinrik ta jure, ja pallus tedda lahke südddamega, mitte nisugust kurja ja kahjo temmale tehha, egga tedda ni ilmasjata wihkada. Iggaüks teine olleks selle pallumisse läbbi ärdaks läinud, agga Tõnno wihha hakkas weel ennam põllema, et teist temma oues näggi. Jone-

Eesti-Ma Rahwa Kalender 1797, lk. 23